

KIELLETTY
NO. 1
LUKUNAUTINTO

IRON OUTLAWS MC

SALATUT SYNNIT

S. COLE

Suomentanut K. Kylmäjärvi

JOHNNY
Kniga

S. COLE

**SALATUT
SYNNIT**

IRON OUTLAWS MC 1

SUOMENTANUT K. KYLMÄJÄRVI

JOHNNY KNIGA

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Copyright © 2023 by Scarlett Cole
Englanninkielinen alkuteos: *The Sins We Hide*

Suomenkielisen laitoksen © K. Kylmäjärvi ja Johnny Kniga 2026

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN: 978-952-362-371-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

LUKU 1

CLUTCH

Sanotaan, että pelkuri kuolee monta kertaa, kun taas se, jolle kunnia on kaikki kaikessa, kuolee vain kerran.

Ja vasta sitten, kun kaikki on ohi.

Kun mä tartun Arthur "Camelot" Hillsin, Iron Outlaws MC:n entisen presidentin, valkoisen arkun kylmään kanto-kahvaan ja nostan arkun olkapäälleni, tiedän, että sanonta pitää paikkansa.

Arthur oli maantien tomusta ja pölystä syntynyt taistelija. Äärettömän viisas. Kerhon perustajan ja meidän edellisen presidentin poika. Syntyjään New Jerseystä. Rakasti tennesseeviskiä. Saattoi polttaa käämingsä nopeammin kuin kukaan mun tuntema mies, mutta pyysi ensimmäisenä anteeksi, jos itse mokasi.

Se oli kovääninen. Rakasti meidän paikallista pizzaa ja uppopaistettuja hodareita, joiden päälle latoi törkeitä määriä Jersey Relishiä.

Arthur otti mut luokseen asumaan, kun mun oma faija joutui kiven sisään. Olin silloin vasta 13-vuotias pentu, joka haaveili prätkäjengielämästä, mutta jolla ei ollut mitään käsitystä siitä, mitä sellainen vaatii. Rakastan ja kunnioitan kyllä mun faijaa ja käyn katsomassa sitä joka kuun viimeisenä perjantaina, mutta Arthur oli se, joka piti musta huolta. Se teki musta sen miehen, joka mä oon. Kun me lähdetään kantamaan arkkua, joudun tekemään tosissani töitä, että saan pidettyä itseni kasassa.

Arthur on ollut poissa seitsemän päivää, mikä tuntuu kokonaiselta eliniältä. Rekka vei sen. Jokaisen moottoripyöräilijän unelma on lähteä suoraan maantieltä, mutta ei näin nuorena.

Uther "King" Hills – Arthurin poika, mun paras ystävä ja kerhon uusi presidentti – kantaa arkkua toisella puolella.

Mun takana on Miles "Bates" Graydon, jonka mun faija, Bill "Cue Ball" Bailey, nimesi kerhon järkkäriksi. Faija sanoi, että Bates toi sen mieleen jonkun Hitchcockin leffan sekopään, jonka moraalikäsitteet oli hieman erikoisia, mutta joka käsittelee puukkoa varsin näppärästi. Meidän jengin komistus, asekersantti Spark, kävelee Batesin takana. Jenginimensä se sai Arthurilta jonkun jo kaikkien unohtaman hölmöilyn päätteeksi. Arthur kysyi, kenen pollassa niin typerä idea oli syntynyt. Spark astui esiin ja sanoi "se oli mun älynväläys", ja Arthur räjähti nauramaan.

Mä sain mun jenginimen, kun olin vasta prospekti: olin *clutch player*, luottopelaaja, jonka toimintavarmuus vain lisääntyi sitä mukaa kun paineet kasvoi.

Viimeisenä kantajana on kerhon varainhoitaja Niro, jonka kasvoja pitkin kulkee pitkä arpi. Se on kunnan penninvenyttäjä, joka pitää kulut kurissa. Niro tietää tarkalleen, mihin kerhon rahat menee aina viimeistä vessapaperirullaa myöten.

Kingin perässä tulee muut kerhon johtohahmot: Vex, Halo ja Switch. Kun me kannetaan arkkua ulos kerhotalosta, Saint, kerhon sielunpaimen, suoltaa jotain uskonnollista läppää, joka saa mun olon tukalaksi.

Elokuun lopun painostava kuumuus lyö vasten kasvoja. Hiki valuu selkää pitkin. Ilma väreilee asfaltin yllä, ja joka puolella moottoripyörien kromi kiiltää auringossa. Kyttien mukaan sama heijastus esti kuskia näkemästä Arthuria, kun rekka ylitti keskiviivan ja päättyi vastaantulevien kaistalle.

Mun vatsaa kouraisee samalla tavalla kuin joka kerta viimeisen viikon aikana, kun ajattelen Arthurin onnettomuutta.

Me nostetaan arkku ruumisauton takaosaan. Katson toiseen suuntaan, kun King kumartuu suutelemaan arkun kantta ennen kuin lyö takaluukun kiinni.

Mä puristan Kingiä olkapäästä. ”Homma hallussa, broidi.”

Kingin kasvot on surun murtamat. Suurella todennäköisyydellä mun oma naama näyttää samalta.

Kingin rinnassa komeilee uusi *patch*.

Presidentti.

Se oli mun elämän helpoin äänestys. King on ollut valmis hommaan 16-vuotiaasta lähtien. Se on koko kerhon fiksuin kaveri. Arthur luotti siihen täysin. Kaikki uudet jutut ja hankkeet, joihin jengi on lähtenyt, on olleet Kingin ideoita. Se pitää aina kiinni jengielämän ihanteista. Se on kiristänyt jäsenyysehtoja, joten vain ne, jotka sitoutuu täysin jengin arvoihin, hyväksytään mukaan. Arthurin varapresidenttinä se oli säälimätön.

Varapresidentin *patch* on nyt mun rinnassa. Mä oon kolmannen sukupolven varapresidentti Kingille, joka taas on presidentti kolmannessa polvessa. Just niin sen pitääkin olla. Mun perhe on aina pitänyt Kingin perheen puolta: koko kerhon historian ajan, Vietnamin ja Irakin sodissa ja elämässä ylipäätään.

Kun me kävellään prätkille, meidän ympäriltä kuuluu osanottoja ja puhetta menetyksistä ja rakkaudesta. Muut jäsenet odottaa, että King on pyöränsä päällä, ja käynnistää moottorin vasta sitten. Moottorien voima saa maan tärisemään jalkojen alla, ja matala murina tuntuu rinnassa asti. Tällaisen saatueen Arthur olisi halunnut, ja sen se myös saa.

Arvostusta. Kunniaa. Rauhaa moottorien jylinässä.

Joudun pidättelemään kyyneleitä, kun ruumisauto lähtee liikkeelle.

Kerhon yhteiset ajelut on elämän suurimpia iloja. Bensan ja nahkaisten ajovaatteiden haju täyttää ilman. Tää on ihan oma taiteenlajinsa. Järjestys on aina sama. Presidentti ajaa ensimmäisenä, aina. Muutenkin ajaminen on synkronoitua kuin tanssi: ajoitus ja maantien jokainen kaarre.

Jengin *road captain* Halo huolehtii viimeisistä yksityiskohdista. Prätäkällä ajoa ja maanteitä enemmän se rakastaa vain pillua.

Tää on ensimmäinen kerta, kun King lähtee ajamaan ensimmäisenä. VP, siis mä, ajan nyt sen takana oikealla.

Kun me kaarretaan ruumisauton perään ja kiihdytetään vahtia, mun mielessä alkaa pyöriä kaikenlaisia ajatuksia.

Kerhon presidentti, kerhon jäsen, isäpuoli, mies. Sellaisia äijiä kuin Arthur Hills ei ole kuin yksi miljoonassa.

Ja se saa mut pohtimaan, kuka mahtaa ottaa mun paikan sitten, kun on mun vuoro maata arkussa.

Mä en täytä Arthurin saappaita edes puolilleen.

En vielä.

Mutta kun me kaarretaan moottoritielle ja viileä tuuli alkaa pyyhkiä mun kasvoja, mä tajuan, että haluan tehdä kaiken minkä voin, että Kingistä tulee koko jengin historian menestyksekkäin presidentti.

Ja kun tuntia myöhemmin Arthur Hills on laskettu haataansa, mun päätös on tehty ja se pitää.

"Valmiina lähtöön?" kysyn Kingiltä, kun viimeinenkin muistopuhe on pidetty ja arkulle on heitetty juhlallisesti la-piolliset hiekkaa.

"Faija oli liian nuori lähtemään", King sanoo ja haroo sormilla tummia hiuksiaan: ne on pitkät edestä, lyhyet takaa.

"Parhaatkaan meistä ei ole kuolemattomia, broidi. Katso miten paljon porukkaa tuli saattamaan sitä. Veikkaan, että sun faija istuu tuliterän Harrikan päällä – jos siellä, missä se

nyt on, vaan on Harrikoita – katselee tätä kaikkea ja kohottaa tuoppiaan.”

King ottaa taskustaan pullon, jossa on taatusti tennesseetä, kiertää korkin auki ja ottaa pitkän huikan. Sitten se ojentaa pullon mulle. Kohotan sitä Kingille ennen kuin juon.

Kun annan pullon takaisin Kingille, se astuu eteenpäin ja tyhjentää loput hautaan lasketulle arkulle. ”Lepää rauhassa, faija”, se sanoo ja viskaa sitten pullonkin kuoppaan.

Skylar, muija joka seuraa aina Kingiä kuin kiimainen narttu, kävelee meitä kohti. Se on ahtanut perseensä tiukkaan mustaan mekkoon, jonka päälle se on pukeutunut farkkuliivin. Se hoippuu korkeissa koroissaan.

King pudistaa päätään, ja nainen pysähtyy epävarmana. Mun on vaikea tuntee minkäänlaista sympatiaa sitä kohtaan. Oikeastaan vihaan sitä Kingin takia. No, ymmärrän kyllä yhtälön panemispuolen. Skylarilla on samanlaiset bosat kuin Pamela Andersonilla *Baywatchin* aikaan. Tissit-vyötärö-suhde näyttää melkein luonnonvastaiselta.

Skylarin isä kuoli samana yönä, kun mun faija pidätettiin. Kerho on kohdellut sitä kuin prinsessaa ja huolehtinut kaikista sen tarpeista, mutta se ei koskaan riittänyt Skylarille. Se on saanut venyttää kerhon sääntöjä ja on todellakin panostanut siihen.

Kun King kääntää selkensä, muija katselee mua kuin jotain herkkupalaa. Ehkä se pitää mua hyvänä lohdutuspalkintona, jos homma Kingin kanssa ei onnistu. Tai sitten se vain haluaa aiheuttaa kitkaa meidän kahden välillä. Mä oon vain kerran jäänyt kahden Skylarin kanssa, ja kolmessa sekunnissa sen käsi löysi tiensä mun kullille. Ja sekuntia myöhemmin mun käsi oli sen kurkulla muistuttamassa kunnioituksesta Kingiä kohtaan.

”Tää patch kuuluis fajialle”, King mutisee. ”Nää saappaat on liian suuret mulle.”

"Sä tuut jättämään sun oman jäljen. Kaikki aikanaan."

King työntää hartiat taakse ja suoristautuu. "Nyt on aika muistella hyvän äijän elämää ja ryypätä niin, että unohdan oman nimenikin."

"Sun jälkeen, pressa."

"Hei, se oli fajian titteli. Älä käytä sitä musta."

"Okei, mut vaan tänään. Huomisesta lähtien kutsun sua pressaksi. Tai Kingiksi. Tai mulkuksi. Tai millä vaan nimellä, jonka sä ansaitset."

Se irvistää ja pudistaa sitten päätään.

Utherin jenginimi syntyi sattumalta. Kun me molemmat oltiin vielä prospekteja, Rubble, yksi vanhemmista jäsenistä, mietti ääneen nimiehdotuksia. Utherilla paloi käämit, ja se huusi: "Jos mut on nimetty jonkun vitun walesilaisen kuninkaan mukaan, luuletko sä keksiväsi sitä paremman nimen?" Ja niin siitä tuli King.

Kun me tullaan takaisin kerhotalolle, Arthurin muistotilaisuus lähtee aivan uusille kierroksille.

Jengiläisten vakimuijat on panneet parastaan. Liha tirisee grillissä, oluet on kylmässä.

Muisteltavaa riittää vielä silloinkin, kun päivä kääntyy iltaan.

Vex on hoitanut musavehkeet paikalle, ja kun alkaa hämärttää, huomaan, että joku on virittänyt ulos valoköynnöksiä. Ne näyttää vähän erikoisilta pihalla, joka on täynnä karskinnäköisiä prätkäkundeja.

"Matsi alkaa viiden minuutin päästä", Bates huikkaa päkiöillään pomppien. "Sä aloitat."

Mun silmissä sumenee. Mä oon istunut koko päivän pihalla pelkissä nahkaliiveissä ja farkuissa ja oon varmaan saanut auringonpistoksen. "Saas nähdä miten käy. Mun päivän ainoa nesteytys on ollut Budweiseriä viskillä."

"Vitut siitä", Bates vastaa. "Sä voitat aina. Voit hyvin antaa niille vähän tasoitusta. Kusetat ne panemaan isommat panokset sua vastaan."

"Okei", mä sanon. Ehkä kunnan tappelu vie pois tän kivun mun sisältä. Mulla on vieläkin kylmä, vaikka oon istunut hautajaisista lähtien paahtavassa auringossa.

Suze kyykistyy mun jalkojen väliin ja sivelee käsillään mun reisiä. Se tuntuu hyvältä. "Onko viski hyydyttänyt sun vehkeen, vai tarviitko vaan vähän piristystä?"

Nojaudun eteenpäin ja nappaan kiinni Suzen leuasta vähän kovempaa kuin on tarpeen. "Täytyy ottaa matsi ensin. Sen jälkeen tungen kyrvän sun suuhun niin että toi paskanjauhaminen loppuu."

Sinä yönä, kun Arthur kuoli, Suze ja muut kerhon naiset makasi biljardipöydällä kaikkien halukkaiden nussittavina.

Gang bang ei ole mun juttu. Mä oon liian omistushaluinen. Ja just siksi Suzesta ei koskaan tule mun naista, vaikka se haluaisikin. Toistaiseksi se on kuitenkin paras ja helpoin vaihtoehto suihkussa runkkaamiselle.

"Clutch." Batesin ääni kuuluu pihan toiselta puolelta.

"Mä ootan sua", Suze sanoo.

Nojaudun taakse ja jään katselemaan tähtitaivasta.

Kaiken kaaoksen keskelläkin toivon, että Arthur oli meistä ylpeä.

LUKU 2

GWEN

On melko huvittavaa, että juuri Mötley Crüen klassikko "She Goes Down" soi taustalla, kun katselen, miten joskus ennen viehättävä, nyt melko kulahtanut nuori nainen polvistuu kerhotalon nurkassa imemään kaljuuntuvaa miestä, jonka parta rönsyilee joka suuntaan.

Mutta yhden asian se todistaa.

Mä oon tullut ihan oikeaan paikkaan.

Kukaan ei tunnista mua. Olin täällä viimeksi yli kymmenen vuotta sitten. Silloin olin kolmetoista ja tanssin Springsteenin tahtiin tennarit jalassa. Muistan sen illan ja muistan, miten kovasti toivoin, että Landon olisi katsellut mua sen sijaan, että pelleili mun veljen kanssa.

Todistajansuojelu edellytti tietynlaista anonymiteettiä ja taitoa kadota ihmisjoukkoon.

Se piti mut turvassa niiltä, jotka olisi vahingoittaneet mua.

Ainakin mä luulin niin.

Mun äidin salaisuus, mikä ikinä se olikaan, löysi meidät Ohion Clevelandista ja vei äidin mennessään. Sen hautajaiset oli tänä aamuna, ja ajoin koko päivän New Jerseyhin. Poliisi ja viranomaiset ei lopulta suojelleetkaan meitä.

Joskus turvallisin paikka on siellä, missä ei voi luottaa keeneenkään.

Eli mun tapauksessa Iron Outlawsin kerhotalolla. En muista täältä juuri muuta kuin lattialaatat, paneloidun baaritiskin,

ikäloput sohvut ja liian monta nuorta naista odottamassa, että niistä tulisi jonkun kundin omaisuutta niin kuin mun äidistä oli tullut. Tupakansavu leijailee katonrajassa. Jengin jäsenet on joko liian kännissä tai pöllyssä, ja ne antaa minun kävellä sisään noin vain.

On huvittavaa, mitä punaisilla huulilla, kelvollisilla tisseillä ja hymyllä voi saavuttaa.

Katselen ympärilläni olevia ihmisiä, jotka muistan hämähästi noin viidentoista vuoden takaa, kunnes näen kasvot, jotka muistuttaa mun omia. Samat korkeat poskipäät ja siniset silmät, jotka tuo mieleen jäisen meren, kun taas mun silmistä sanotaan, että niiden väri saa ajattelemaan trooppista myrskyä. Epäidenttiset kaksoset, jotka näyttää samalta. Se voisi olla hauskaa, jos se ei olisi niin traagista.

"Onks sulla seuraa?" kuuluu mun vasemmalta puolelta. Ensin huomaan hienhajun. Patchin mukaan tyyppin nimi on Buck. Harmaantuneet hiukset ja syvät uurteet kasvoilla paljastaa, että ukko on lähemmäs kuusikymppinen. Likainen vanha äijä, joka kuvittelee, että mun parisuhdestatus voisi estää mua antamasta sille, eikä suinkaan sen naama, joka näyttää petolinnun perseeltä.

"Joo." Yksinkertainen vastaus toimii aina.

"Ootko varma, tyyppi?"

Tyyppi.

Huoh. Haluaisin lähteä täältä saman tien. Tupakansavu ja halpa partavesi meinaa saada mut kakomaan.

Käänny katsomaan mun veljeä. Miestä, joka on viimeksi nähnyt mut kolmetoistavuotiaana. Sen katsee kohtaa mun. Nopea vilkaisu. Sitten uudestaan. Ja sitten se lähtee tulemaan mua kohti kasvot vihan vääristäminä.

En aio hievahtaakaan.

Tää ei ole viimeisen viikon aikana ensimmäinen kerta, kun seison hievahtamatta sellaisen miehen edessä, jonka ilmeestä

ja kehonkielestä näkyy, että se haluaisi tappaa mut. Täytyy vain uskoa yhteisiin geeneihin ja keskinäiseen luottamukseen ja toivoa, ettei se tapa mua ennen kuin mä saan tilaisuuden selittää.

"Hei, me vaan jutellaan", Buck sanoo ja astuu mun eteen. Haluaisin kuvitella, että ritarillisuus ei ole täysin kuollut ja että se astuu mun ja mun veljen väliin tehdäkseen muhun vaikutuksen. Saadakseen mut itselleen, koska mä oon niin ihana. Pelastaakseen mut. Mutta oikeasti se vain etsii helpoa panoa.

Veli työntää sen sivuun. "Tää on mun sisko, runkkari."

Heilautan kättäni. "Hei, Uther."

"Gwen. Mitä vittua sä täällä teet?"

Joo, tiedän. Uther ja Gwen... Uther Pendragon ja Guinevere. Ja meidän koiran nimi oli Lancelot. Kukaan ei kutsunut isää Arthuriksi, vaan pressaksi. Niin siinä käy, kun kovanaamabiker vie teatterityöltä jalat alta ja panee paksuksi heti samana päivänä.

Vähän outoa toki myös, koska tarinoissa Arthur menee Guineveren kanssa naimisiin, mutta ei se tainnut ketään haitata.

"Mun täytyy tavata isä."

Suuseksiä saava mies laukeaa korahdellen, ja nainen yskii ja kakoo miehen kalu yhä suussaan. Ripsiväri valuu mustina rantuina poskille.

Tekee mieli kakoa myötätunnosta. Oksettavaa.

"Miksi?" Uther nojautuu mua kohti. Sen nahkaiset liivit avautuu vähän, ja huomaan niiden alla asean.

"Se on isän ja mun välinen asia. Mä haluan puhua pomolle enkä käskyläiselle."

Uther osoittaa patchia liiveissään. *Presidentti.*

Patchissa on myös jenginimi. *King.*

"Mä oon pomo."

Mun kädet alkaa vapista. Mulla oli suunnitelma. Tulisin tänne. Kertoisin isälle kaiken. Toivoisin, että se ymmärtäisi, ettei mikään ollut mun syytä ja että kun mä täytin kahdeksantoista, tunsin olevani niin etääntynyt tällaisesta elämästä ja isästä, mutta en silti voinut kuvitella elämää ilman isää. Ne muutamat tarinat, joita äiti kertoi, kuulosti kammottavilta. Ne sai mut pelkäämään niin paljon, etten ikinä yrittänyt tulla takaisin, vaikka tiesin, missä isä oli.

"Mitä isälle on tapahtunut?" Katson uudestaan ympärilleni. Ehkä mä en vain huomannut sitä.

"Miksi sä kysyt?"

Kyyneleet alkaa nousta mun silmiin. "Äidin hautajaiset oli tänä aamuna."

"Onko äiti kuollut?"

"Se ammuttiin." Nostan t-paitani helmaa, jotta kyljessäni oleva side näkyy. "Ja mua ammuttiin myös."

"Voi helvetti." Uther haroo sormilla hiuksiaan ja huutaa sitten: "Hakekaa VP. Mun huoneeseen."

Joku tyyppi prospektiiveissä katoaa käytävään. Veli nyökkää leuallaan. "Tänne päin."

Me astutaan Utherin työhuoneeseen. Se on myös kerhon yhteinen kokoushuone.

Kokoushuone on moottoripyöräjengin pyhin paikka. Jengin, jonka sakramentteja on raha, totuus ja väkivalta. Se on yhteisönä kuin luostari, mutta sen tavoitteet on enemmän saatanasta.

Jään seisomaan ovelle. Musta tuntuu, että jos ylitän kynnyksen, mäkin joudun osaksi tätä kaikkea.

"Ei me purra", Uther mutisee, joten ei auta kuin astua peremmälle.

Kuljetan sormia pitkin kulunutta nahkaista tuolia, joka nojaa massiiviseen pöytään. Kuulen tulitikun raapaisun, sitten liekki sihahtaa ja tupakka ritisee.

Rikin ja savun haju sekoittuu nahan tuoksuun.

”Missä helvetissä sä oot ollut?” Uther kysyy.

Tajuan kyllä, missä nyt mennään. Tieto on valtaa. Joten mä en vastaa. ”Mitä isälle on tapahtunut?”

”Se jäi rekan alle. Sen hautajaiset oli tänä aamuna.”

Sanat osuu muhun kuin nyrkinisku.

Myöhästyin vain muutaman päivän. Kyyneleet nousee uudelleen mun silmiin. Näin isän viimeisen kerran, kun olin vielä lapsi. En saanutkaan nähdä sitä nyt, kun musta on tullut aikuinen. Ja silti...

Farkkuihin ja pelkkiin nahkaliiveihin pukeutunut mies kompuroi sisään. ”Voi vittu, pressa. Olin pallega myöten pane-massa Suzea. Mikä voi olla näin tärkeää?”

Uther viittaa tupakallaan mun suuntaan.

Landonin liiveissä on patch, jossa lukee Clutch. Kun meidän katseet kohtaa, näen sen silmistä, että se tunnistaa mut.

Mä oon kaivannut sitä enemmän kuin veljeäni.

Ohikiitävä lämmin aalto pyyhkäisee mun yli huolimatta liian kylmästä ilmastoinnista, joka on saanut mun nännit ko-vettumaan.

No ainakin toivon, että se johtuu ilmastoinnista, eikä tuos-ta miehestä, jota aikoinaan rakastin niin paljon herkällä teini-tytön sydämelläni.

Sen katse muuttuu halveksivaksi.

Rystyset on rikki ja veriset. Kulmakarvan yläpuolella on haava, ja kaulassa on komea fritsu.

Siitä on tullut raamikas kaveri. Kun lähdin, se oli vielä onneton rimpula, jonka päällä t-paidat roikkui. Totean, että on viisasta pitää hieman etäisyyttä, ja päätän kutsua sitä Clutchiksi.

Kun se kävelee mua kohti, huomaan että se on mun vel-jeä pidempi. Ainakin parimetrinen. Sopisi hyvin showpaini-

otteluun. Pelkkää lihasta, parta, pitkät hiukset ja sivusiili. Ja edelleen helvetin komea.

"Nirri pois saman tien vai toivotetaanko tervetulleeksi?" Clutch kysyy kääntämättä katsettaan musta. Sen katseessa on jotain, joka saa mut hämmennyksiin.

"Mä en ole päättänyt. Vielä." Uther vastaa pahaenteisellä äänellä.

"Miksi se on täällä?"

"Tää teeskennellään-ettei-Gwen-ole-täällä -meininki alkaa käydä hermoille. Osaan mä itsekin puhua. Mikset kysy suoraan multa? Uther ei tiedä yhtään enempää kuin sä."

Clutch vilkaisee olkansa yli veljeeni. "Kipakka."

"Tosiaan. Sillä on myös ampumahaava. Se oli mun äidin hautajaisissa tänä aamuna."

Clutch kääntyy takaisin muhun päin. Sanat näyttää löytävän perille humalasta huolimatta. "Onko näin?"

Taputan kevyesti t-paitani alla olevaa sidosta. "Näin on."

"Ei vittu", Clutch sanoo ja nyhtää partaansa. "Mä tarviin nyt kahvia." Se kurkottaa ulos oviaukosta ja huutaa jotakuta tuomaan kahvia. Veli tuijottaa mua edelleen.

Uther on meistä vanhempi. Yksitoista minuuttia. Se ei kuulosta paljolta, mutta se syntyi juuri ennen puolta yötä talven viimeisenä päivänä, kun taas mä synnyin kevään ensimmäisen päivän puolella. Kun me oltiin nuoria, veli oli mulle kaikki kaikessa. Mutta nyt kun seison tässä enkä vielä tiedä, aikooko se tappaa mut ja haudata kerhotalon taakse, en todellakaan aio kertoa sille, että lähes koko mun elämän ajan musta on tuntunut siltä, kuin multa puuttuisi yksi raaja.

Sitähän sanotaan, että kaksosten välillä on jotakin erityistä. Että ne täydentää toistensa lauseet. Tuntee saman kivun omassa kehossaan, kun toiseen sattuu. Vaikka Uther ei ole ollut läsnä mun elämässä, oon silti tuntenut sen olemassaolon

jonkinlaisena haamukipuna. Äiti ei koskaan puhunut siitä. Se ei suostunut kertomaan, miksi se jätti isän ja toisen lapsensa. Vuosien mittaan yritin kyllä kysellä, mutta ei se kertonut. Se vain sanoi, että oli parempi, mitä vähemmän tiesin. Että sillä tavalla mä olisin turvassa.

Katselen pöydällä lojuvaa puheenjohtajan nuijaa ja kiroan mielessäni äidin siitä hyvästä, että se jätti mut tähän tilanteeseen.

Jos olisin tiennyt, olisin ehkä voinut estää sen kuoleman.

Jos olisin tiennyt, en ehkä olisi nyt täällä.

LUKU 3

CLUTCH

”Tässä, pressa”, prospekti sanoo ojentaessaan mulle kupin kahvia.

Se on mustaa. Vahvaa. Höyryävän kuumaa. Kolme palaa soakeria. Otan hörpyn ja irvistän, kun juoma polttaa kieltä. ”Kiititi”, mutisen ja suljen käytävältä kuuluvan metelin oven taakse.

Käännyn takaisin huoneeseen päin ja huomaan, että King ei ole liikahtanutkaan. Se istuu niska jäykkänä valtaistuimellaan.

Gwen on myös pysynyt paikallaan. Olin unohtanut, miten siniset sen silmät on. Mulle tuli niistä aina mieleen Karibianlomien mainoskuvien kirkkaansininen meri. Haluaisin uskoa, että mun stondis johtuu Suzen paneutuneista yrityksistä saada mut tulemaan. Mut pakko myöntää, ettei se pidä paikkaansa.

Peto mun sisällä rauhoittuu Gwenin läheisyydessä. En osaa selittää miksi. Enkä halua, että niin tapahtuu. Vihaan ajatusta, että viimeisten viidentoista vuoden ajan mua vaivannut levottomuus loppuu kuin seinään nyt, kun se on täällä.

”Viv tuhosi monta elämää. Vaatii aikamoista pokkaa palata tänne”, sanon. Yksi meidän jengistä kuoli sinä yönä. Mun fajja, Frank ja Nelson istuu elinkautista pieleen menneen keikan takia. Kesti kauan, ennen kuin jengiläiset lakkasi mulkoilemasta toisiaan epäluuloisesti.

Me ei koskaan saatu selville, miten Viv sai tietää keikasta. Meidän piti toimittaa aseita irlantilaisjengille. Ja ne ei koskaan

antaneet meille anteeksi. Lasti kaapattiin, ja yksi niiden miehistä kuoli.

Kerrotaan, että meidän edellinen pressa melkein hajotti jengin yrittäessään selvittää, kenen kautta tieto oli vuotanut. Sitten se huomasi, että Viv ja Gwen oli häipyneet.

Mä olin vasta kolmetoista, mutta ajatus elämästä ilman Gweniä tuntui paljon pahemmalta kuin faijan vankilatuumio.

Jengillä meni ikuisuus velkojen maksamiseen. Mun vasta parin vuoden ikäiset pikkuveljet lähetettiin faijan siskon luo Floridaan. Oon nähnyt niitä vain harvoin.

Neljä päivää myöhemmin Arthur otti mut pysyvästi kotiin-
sa asumaan. Se soitteli vihaisia puheluita sillä aikaa, kun mä ja King yritettiin kehitellä jotain sapuskaa. Kesti aikansa, ennen kuin me löydettiin oma tapamme elää ilman Viviä ja Gweniä.

Mä sain Gwenin vanhan huoneen ja nukuin sen sängyssä. Kaikki siellä muistutti mua siitä.

Siksi on vain luonnollista, että mä vihaan Gweniä. Melkein yhtä paljon kuin rakastin sitä kolmetoistavuotiaana, kun mun kalu vasta yritti saada selville, mikä sen tehtävä tällä planeetalla tulisi olemaan. Kun Gwen istui mun fillarin tarakalla ja me ajettiin koulusta kotiin, sen nauru sai aikaan niin kovan erektion, että teki kipeää. Kuvittelin, että se oli mun tyttöystävä, ja silittelin sen sileää säärtä, kun me pysähdyttiin jossain, samalla tavalla kuin olin nähnyt vanhempien prätkäkundien tekävän. Niiden, joilla oli jo omat muijansa.

Mä en koskaan kertonut Gwenille, että olin palavasti rakastunut siihen. En koskaan suudellut noita vaaleanpunaisia huulia, joista mä näin märkiä unia.

Ja yhtäkkiä se oli poissa.

Gwen pyörittää sormusta sormessaan ja puree huultaan. Mä pidän siitä, että se on peloissaan. Ja epävarma. "Mä en oikeesti tiedä, mitä äiti teki tai aiheutti", se kuiskaa.

”Mä tässä vaan mietin, onko ne samat ihmiset, jotka piiloteli sua vuosikausia, lähettäneet sut tänne selvittämään jotain meistä”, King sanoo.

Gwen pyöräyttää silmiään ja vetää hartiat taakse. Terästyy. ”Mä en tiedä, mitä tapahtui silloin tai nyt. Sen takia mä tulin takaisin. Mä haluan yrittää ymmärtää.”

Rohkeus pukee sitä. Kohta nähdään, onko se vain ulko-kuorta, koska Gwen ei ikinä tuu sopeutumaan tähän porukkaan. Sen ylimielinen asenne kertoo, että se mieluummin vaikka kuolee kuin alentuu jonkun vakimuijaksi.

”Sano yksikin syy, miksi meidän pitäis auttaa sua”, murahdan samalla, kun vedän itselleni tuolin Kingin vasemmalle puolelle. Siitä voin katsella Gweniä esteettömästi. Siitä on tullut todella kaunis. Tollaiset kurvit saa kenet tahansa kadottamaan keskittymiskykynsä.

Lopulta Gwen kääntää katseensa ja istuu alas Niron nahkaiseen tuoliin. Täyteläisiltä huulilta pääsee huokaus. Mua inhottaa ajatella, että jos se nojaa taaksepäin, sen pää osuu Niron hiusten jättämään rasva- ja geeliläikkään.

Vituttaa, että mä edes välitän.

”Joku tappoi äidin, ja joku yritti tappaa mut. Ja tänään mulle kerrottiin, että isäkin on kuollut ja että ne haudattiin samana päivänä. Eiks se kuulosta... no, kyllä sä tiedät... enemmän tilaustyöltä kuin onnettomuudelta?”

”Ihan kuin sä tietäisit mistä puhut”, King vastaa. ”Se ei silti selitä, miksi sä tulit mun luo.”

”Mä en tullut sun, vaan isän takia.”

Sanojen kylmä sävy ei mene multa ohi. King on jäämässä alakynteeseen, ja sen tunteet on pääsemässä pintaan. Nojaan eteenpäin. ”Mikä saa sut kuvittelemaan, että ampumisilla olisi mitään tekemistä meidän kerhon kanssa? Sä päätit tulla tänne ennen kuin edes tiesit sun fajasta.”

Gwenin katse kääntyy kohti mua. Pakko myöntää, että tykkään siitä. Mun kalu värähtää. Helveti, mun on pakko palata Suzen palveluiden ääreen heti kun tää palaveri on ohi.

”Kun kaksi miestä kommandopipoissa oli ampunut äitiin kolme luotia, ne sanoi, että se oli turhaan kuvitellut pääsevänsä pakoon. Mutta äiti ei paennut mitään sen jälkeen, kun me lähdettiin täältä. Meidät siirrettiin Clevelandiin. Äiti rakensi meille uuden elämän siellä. Se ei koskaan tehnyt mitään laittontaa. Ei parkkisakkoja, ei vuokratärastejä, ei edes myöhästyneitä kirjastolainoja. Ja nyt mä joudun pelkäämään, että ne samat tyypit löytää mut.”

Ja helveti sentään, toi ajatus on kuin veitsenisku mun sydämeen. Gwen palasi mun elämään viisi minuuttia sitten, ja nyt se on jo saanut mut miettimään, miten mä voisin auttaa sitä.

Koska totuus on, että mä uskon, mitä se sanoo.

Mun tutka näissä asioissa on hyvin tarkka. Se vituttaa mua, koska haluaisin keksiä jonkun hyvän syyn kosta Gwenille jotenkin. Mutta ei Gwen ollut se, joka vasikoi keikan kyttille ja aiheutti niin paljon kärsimystä kaikille. Se ei ollut osa tätä elämää. Kaikkea tätä paskaa. Ja nyt se on pelosta jäykkänä, vaikka yrittää esittää rohkeaa.

Ei pidä ymmärtää väärin. Mä *rakastan* tätä elämää. Me prosenttijengiläiset ollaan eri maata. Me pyyhitään perseemme yhteiskunnan säännöillä. Mä elän prätjän päällä ja toivottavasti kuolenkin, mutta en vielä pitkään aikaan. Muijia riittää. Ei velvollisuuksia, moraalisia tai muitakaan. Ja rahaa? Kun homma toimii, rahaa tulee ovista ja ikkunoista. Ja mä osaan hoitaa raha-asiat fiksusti: käytän puolet, sijoitan loput. Mun hima on mun oma, vaikka se onkin pieni. Mä ostin purkukuntoisen talon huutokaupasta ja remontoisin sen, ja nyt sen arvo on kaksinkertaistunut. Sijoitusasiat mä oon antanut Andrew-nimisen hepun hoidettaviksi. Sillä on firma

BIKER ROMANCE ON TÄÄLLÄ!

Pahamaineisen moottoripyöräkerhon varapresidentin Clutchin ja presidentin pikkusiskon Gwenin välillä kipinöi vähintään viiden chilin verran.

Synkät salaisuudet pilasivat aikanaan heidän mahdollisuutensa onneen, ja nyt samat salaisuudet jahtaavat Gweniä ja uhkaavat hänen henkeään.

**LUVASSA ON NIIN KOVAA HIMOA,
ETTEI SITÄ PEITÄ ALLEEN EDES
MOOTTORIPYÖRIEN JYLINÄ.**

SCARLETT COLE asuu Torontossa ja Manchesterissa. Hän rakastaa kirjojensa hurjia, karskeja ja isoja miehiä – ja on sellaisen kanssa myös naimisissa.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-952-362-371-2

Kansi: Letitia Hasser

Kannen kuva: Andréy Bahia